

Ljubljanski

ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 10.

V Ljubljani 1. oktobra 1888.

Leto VIII.

Grajsko deklè.

Na jugu ob morji mi hiša stoji,
Iz hiše mladenič na mórje strmi.

»Rodila si ti me, trdna obái,
A ti me vzgóžil, penéči vál.

»Oj, srečo užival sem tu nekdáj,
Tu cvél je meni jedini ráj.

»A zdáj od todi srcé želí,
Tja góri, tja góri v bregé kopái.

»Na brégu strmém stojí mi grad,
Pred gradom širok in globók prepad.

»Za gradom pa vrtec pisan cvetè,
Po njem se sprehaja mlado deklè . . . »

Nad ôknóm ptica zagostolí,
Zagostolí, besede golčí:

»Predvčerašnjem v vrtu sedela je,
Po tebi, po tebi drhtela je.

A danes v jutro zvonili so,
Med križe mladénko spremili so . . . »

Zletela je ptica éz morjé,
Pustila mladeniču grénke solzé.

Rádinski.

Izpremèmba.

Ko bil še srečen sem, bogát,
Prijateljèv sem štel obilo; . .
Tedáj imel me vsak je rád,
Tedáj vse vprek me je hvalilo.

Tedáj vsak dan zvenéli so
Kozárce polni v hiši móji,
Od daleč sem hitéli so
Obiskovát drugóv me rôji.

Raztóčil se je moj denár,
Potékla v sódih je pijača;
Drugóv zdaj k méni ni nikdár,
Vsakdó le hrbet mi obrača.

Minul uglèd je, hvala ž njim,
Svetá plačilo mi je — grája;
Ostavljen v sobi sam sedim
In srecé mi bridkost navdaja . . .

Janko Leban.

